

Ruige kliffen, romantische paadjes en azuurblauw water *- afwisselend Sardinië te paard -*

DE ZEESTERRENKIT. ZO HEET MIJN VAKANTIE EN VOLGENS DE BESCHRIJVING OP DE WEBSITE IS DIT DE IDEALE OPTIE VOOR WIE OP RELATIEF KORTE TIJD EEN HEEL DIVERS SARDINIË WIL LEREN KENNEN. DE BESCHRIJVING KLOPT! VAN OP DE RUG VAN ENKELE GOED GETRAINDE ARABISCHE VOLBLOEDEN ONTDEK IK DIT ITALIAANSE EILAND, DAT HET WALHALLA BLIJKT VOOR PAARDENLIEFHEBBERS.

Tekst en foto's: Liesbeth Corthout

Woensdag, mijn eerste ochtend hier. Mijn kamer – eigenlijk een klein huisje in de tuin van het hotel – is oost georiënteerd en de zonnestrallen schijnen binnen. Want ja, ook in de tweede helft van oktober heb je blijkbaar nog kans op heel zonnige dagen op Sardinië. Wanneer ik door mijn raam kijk, moet ik wel twee keer met mijn ogen knipperen. Een vijftal paarden staat rustig te grazen in de schaduw van de bomen. Nee, ze zijn niet ontsnapt. Het blijkt hier de gewoonte dat een klein deeltje van de kudde het gras kort houdt. Dat is inclusief goedemorgenkuffels aan de kamer en onverwacht gebries naast je ligstoel aan het zwembad. Paarden zijn hier heer en meester.

Flexibel programma

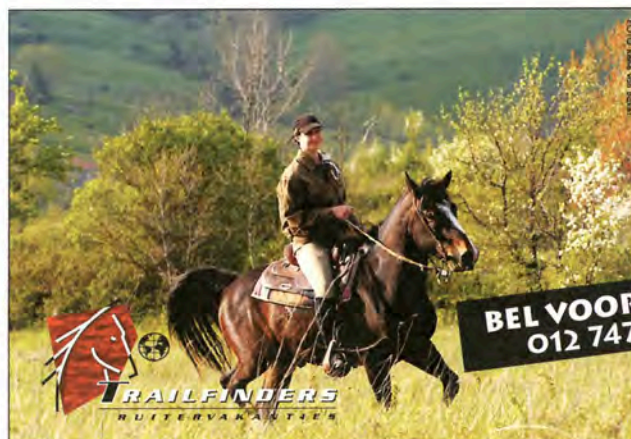
De zeesterrenrit is een sterrit waarbij je drie dagen rijdt in de omgeving van het landelijke hotel en drie dagen op de tweede vestiging van het bedrijf vlak bij de kust. Overnachten doe je wel altijd in hetzelfde landelijke hotel, naast de stallen en met de leuke paardjes in de tuin. In mijn geval stonden de drie dagen in de omgeving van het hotel eerst op het programma. Dat kan wel 'ns wisselen, afhankelijk van de andere ruiters die hier met vakantie zijn. Hier werken ze namelijk met een flexibel programma: je kan aankomen op gelijk welke dag van de week. Lekker handig voor wie – net als ik – altijd probeert om een goedkope vlucht te vinden. Het toeval wil dat er op dezelfde dag als ik nog vier ruiters voor hetzelfde programma waren gearriveerd, dus wij zouden grotendeels samen rijden.

Oktober is op Sardinië een kantelmaand wat het weer betreft: het kan best al wel herfstig zijn, maar ik heb geluk want ik kan mij de eerste dag al in bikini bij het weliswaar koude buitenzwembad

leggen. Na een lekkere lunch is het dan tijd voor de eerste rit. Lesgevers en gidsen Stefano en Maddalena willen eerst weten wat onze rij-ervaring en verwachtingen zijn. Dan krijgen we een paard toegewezen. Voor mij is dat Narcau. Narcau is een elfjarige Arabische volbloed, niet te groot en met comfortabele gangen. "Helemaal geen ponypasjes", stelt Stefano mij gerust. Het is waar: Narcau is klein, maar hij stapt als een grote. Het is liefde op het eerste gezicht. Voor de ruiters met lange benen zijn er trouwens wel ook grotere paarden beschikbaar en allemaal hebben ze één ding gemeen: ze zijn verkeersmak, gehoorzaam en lief. Mijn paard blijkt af en toe de functie van gidspaard te hebben, dus hij is extra ervaren en dat zorgt ervoor dat ik een totaal ontspannen rit kon rijden en voldoende tijd heb om de omgeving in mij op te nemen.

't Is mijn eerste vakantie op Sardinië en ik wist niet meteen wat ik moest verwachten. Het landelijke hotel met de bijhorende stallen en weilanden dient als uitvalsbasis om ons een route te banen tussen weilanden en boomgaarden, over oude herderspaadjes. Dit is een erg stenige regio en de landbouwers hebben die stenen gebruikt om hun veldjes af te boorden. We rijden vaak op relatief smalle wegels, afgebied met muurtjes van gestapelde keien. Tussen die muren zien we weilanden met kurkeiken en grazende lichtgrijze runderen, kleine wijngaarden en veel olijfbomen. Veel braamstruiken ook en tuinen waar de granaat-appels oogstrijp zijn. Ook de olijfoogst start eind oktober en hier en daar worden al overbodige takken aan eeuwenoude bomen weggesnoeid. Wanneer het paard van de gids het geluid van de machines eventjes eng vindt, stopt de boer meteen met zijn lawaaijige werkje. Er wordt gezaaid en groeten en bedankjes worden heen en weer geroepen en wij kunnen weer verder.

TRAILFINDERS RUITERVAKANTIES

SPECIALIST IN PAARDRIJVAKANTIES

WEEKEND, TREKTOCHT,
CATTLE DRIVE, PONYKAMP,
BEGINNER, GEVORDERD,
INDIVIDUEEL OF GROEP

www.horseholiday.com
info@horseholiday.com

BEL VOOR INFO
012 747494

Hier groeien toppaarden

Dit is niet alleen landbouwgebied, ook de paardenfokkerij leeft hier enorm, weet gids Stefano ons te vertellen op onze derde paardrijdag. We rijden dan voorbij een groot cross country parcours. Eens per jaar wordt hier een wedstrijd georganiseerd. De terreinen zijn in het bezit van een of andere nationale instantie. De overheid zag trouwens eeuwen geleden al het potentieel van deze regio voor de paardenfokkerij. Tijdens de periode van de Spaanse overheersing werden de paarden voor de Spaanse noblesse gefokt op Sardinië en dan naar Spanje verscheept.

Sardinië is niet alleen een eiland van paarden, maar ook van nuraghes. Nu-wat? Nuraghes. Dat zijn torens van om en bij de 3500 jaar oud, die je zowat overal op het eiland terug ziet. We waren nog maar net vertrokken toen Stefano ons al het eerste exemplaar aanwees. Nuraghe Aiga heet de logge toren en hij staat vlak bij de stal. Tijdens een vrije ochtend ben ik er naartoe gelopen. Ik heb de oude trappen beklommen en genoten van het uitzicht over de omgeving. Nuraghe Aiga was eigenlijk een complex van drie torens, maar er staat er nog maar eentje recht. Via de ruïne van de tweede klim je langs het raam naar binnen. Een klein avontuurtje tussen het rijden door. Tijdens de rest van onze rit zien we nog veel meer zulke torens, en dat mag niet verbazen. Er zijn er op het volledige eiland 7000 ontdekt en geschiedkundigen denken dat er in totaal wel 'ns meer dan 10.000 zouden kunnen zijn!

De harde ondergrond in de regio maakt dat de ritten vrij rustig verlopen. Er wordt nog vrij veel gedraafd, maar niet erg veel gegaloppeerd. In welke gang ook, ik blijf mij verbazen over de kleine Narcau onder mij. Ja, hij is een Arabische volbloed en ja hij is ongelooflijk fit en voorwaarts. Maar nee hij is niet stout en hij wordt niet heet. Zo is het trouwens niet alleen met hem. Alle paarden hier zijn zeer goed beleerd. Nog een enorm pluspunt zijn de zadels. Je brengt er toch al snel een drietal uurtjes ononderbroken in door en een goed zadel is dus essentieel tijdens een ruitereis. De trekkingzadels waarmee wij rijden zijn van het merk Supreme. Ik had er nog nooit van gehoord, maar ik ben meteen verkocht. Ze zitten enorm zacht, geven voldoende steun om comfortabel te zitten in een correcte houding en toch dwingen ze je niet naar een ongemakkelijke positie. Jammer genoeg was er geen plek meer vrij mijn koffer. Ik had er graag eentje mee naar huis gesmokkeld.

Is de ondergrond in het binnenland eerder hard, kan je van de regio aan de kust het omgekeerde zeggen. Na drie dagen binnenland trekken we daar naartoe. Een huurauto of carpool-buddy is een must, want je hebt zo'n 45 autominuten nodig om de andere locatie te bereiken. Maar het is zeker de moeite waard!

Quartu de endurancekampioen

Onze gidsen daar worden Paola en Daniele. Vooral Paola is veel bezig met endurance en rijdt competitie op internationaal

niveau. Enkele van de paarden waarmee we rijden, zijn wedstrijdpaarden. Zo ook de mijne, de vosse Arabische ruïn Quartu. Afgelopen zomer liep hij zijn eerste internationale wedstrijd en hij werd meteen derde. Deze kampioen steelt meteen mijn hart! Hij is klein, heel gevoelig en oh zo lief! We mogen de paarden zelf uit de wei halen en poetsen, Paola steekt een handje toe bij het opzadelen en al snel kunnen we op pad, de naaldbossen in. Die groeiden hier niet van nature, maar werden aangeplant om de verzanding van het binnenland tegen te gaan. Behalve van paardrijden blijkt Paola ook veel te kennen van botanica, want ze geeft ons weetjes mee over diverse planten en struiken die we tegenkomen tijdens onze rit. De zanderige ondergrond biedt al snel de kans voor een galopje. Quartu is echt een kampioen! Zijn gangen zijn gelijkmatig, hij maakt zich nergens druk in, kan de grotere paarden perfect bijhouden en wanneer we weer gaan draven en stappen, is zijn ademhaling zelfs helemaal niets versneld. Misschien moet ik behalve voor zo'n zadel ook maar ruimte in mijn koffer vrijmaken voor deze kampioen?

Behalve van de paarden genieten we trouwens ook van de omgeving. Die blijkt over onze drie dagen strandrit heel divers. Van de naaldbossen gaat het naar een lange strook zandstrand waar we de paarden verkoeling laten zoeken in het water. We rijden langs een meer met flamingo's en galopperen op een stoppelveld – het voordeel van een rit in het najaar! De tweede en de derde dag zien we meer van de rotsige kusten en de kliffen. Wie veel hoogtevrees heeft, kan beter niet naar beneden kijken, maar wie durft wordt beloond met waanzinnige panorama's! Zoals overal op Sardinië rijden we langs de kliffen van torenruïne naar torenruïne. Geschiedenis is hier alomtegenwoordig. Nog een hoogtepuntje is de galop langs een opgedroogd zoutmeer. Daniele wees mij er de eerste dag al op, toen we er langs reden met de auto: "Goed voor galoppo", grijnsde hij. En hij had gelijk.

In oktober worden de dagen al snel korter. Wanneer we op het strand rijden, schijnt de zon laag en overspoelt ze het landschap met een gouden gloed. Aan het einde van onze ritten begint het vaak al te schemeren. Als we klaar zijn met voederen is het bijna donker. Gelukkig trekken die brave paardjes zich daar niets van aan. Zij kunnen na de rit meteen gaan rusten, de ruiters hebben nog een autorit naar het hotel voor de boeg. Daar wacht bij thuiskomst een hete douche, er brandt een warm haardvuur, de wijn staat klaar en uit de keuken komen hemelse geuren. Net wat je nodig hebt om een dag paardrijden af te sluiten!

Dankzij: Trailfinders Ruitervakanties
www.horseholiday.com

